

Willets.

Kui sa waña tuttawat teed, mis sa jo mõni-
ford eddasi ja taggasi olled läinud, jälle ford
käimas olled, kül tõusewad sul ses ja teises
kohhas mõnedki mõtted inge ette. Ütleb kül
üks: „Wata poeg, siin tulles koht, kus mulle
kahjust kassu kaswas. Ollin Negwido kõrtsis
kahhe kolmega koos, jöin udduse ilma pärrast
essimehe, teise pä wallo pärrast, kolmandama
teiste kahhe seltsiks ja mõne weel peale, et kül
sai. Kõrtsimees aitas wankrile ja waña kõr-
wike olli nüüd mo ihho ja inge issand. Siin
parremat kät põllul olli rukkis päid teggemas
ja kõrwike lippas sisse. Tulliwad Peipsetag-
gused ja ostiwad obbose ilma innata ärra;
põllo perremees leidis mind ommiku weel
wankris maggawat, wilja ümberringi ärra
sõdud ja tallatud — maksa! Agga mis wiin
kullutas, pididi wiin jälle kätte tassuma. Ei
olle sest aeast õhkugi suhhu tulnud ja jubba
kahhi kumnewõria parrandatud. Dia pois
ennast Negwido ja tema kibbeda eest.“ —
Teisel tõuseb teises kohhas teine mällestus.
„Ennäe poeoke, siin tulles kiwwi wasto, kus
kolme aasta eest sandike istus. Ta küssis:
„Kudda perremees tühjalt linna lähhed?“
Mina wastasin Traasto ja otsisin taskust kop-
pikat. Agga sandike tõusis kiwwi otsast üllesse
ja ütles: wõi nõnda! ja löi leppiga sõri et
wuhhises; määrahe kargas püsti, pöras ümber

ja wallas tuhhat nelja taggasi, ei aitand üüd-
mine ei piddamine, kurni walges wahhus öue
wärrawa ette seisma jäi. Olle terve, sandike,
Zuñal sind õnnistago, kus sa kaid ja ingad.“

Nõnda on ka ello te peal mõnigi täht-pääw
ja tund, mis aastati taggasi tulles mittu mõt-
teid kasa wõttab ja inge silma ette lahti lautab.
Üks ütleb: „Täna on miño sündimise pääw
— jälle aasta wañem. Zuñal olgo täñatud,
Ta andis terwist, leiba ja serwet, rahhu ja
rõemu. Tahhan siis oma poolt ka püda Zuñala
mele järrele ellada, et ta selle tulleswa aasta
ka armuga eddasi aitaks.“ — Ütleb teine:
„Waña morike! tulleswal pühhapäwal 25 aas-
tat täis, et õnnelikus abbiellus koos ellame;
Zuñal on meid igga wisi õnnistanud, tah-
hame Tema tänuks ka waeste peale mõelda.“
— Ja nõnda on iggal inimesel täht-päwad ja
tunnid. Agga weel ennam tulles neid kokku
selle pärrast, et äbbausk mõne päwa ehk õ liig
mustaks, teise jälle walgeks teeb. Kül on
mõnigi õ, kus inimene ennam kui teisel aeal
nukka ja tonta ja wirastusi kardab ja oma
kartuses siis ka näeb.

*

*

*

Ühhe ue aasta kess südda-õ aeal watas
üks waña willets rauk urtsiko aknast wälja.
Ta watas mele argusega üllesse, kus taewa
lautuses Zuñala tähhed sirrasiwad, ta watas
mahha, kus lumi kui koolja liña nurmed ja
metsad kattis. Norus olli jo ammugi möda,